

Un număr vechi 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România . . . . . 40 lei
 6 luni . . . . . 20 „
 3 luni . . . . . 10 „
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEI—5
 Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Brevetele de invenție. — § 4. Se poate aduce din nou în exploatare exclusivă o invenție căzută în părăsire? de d-l Gr. V. Maniu.

JURISPRUDENȚĂ:

Înalta Curte de Casație, s. II și Tribunalul Constanța: S. R. *Beznea cu Ioana B. Ionașcu și Manea Munteanu*, cu o Adnotație de Cesar;

Tribunalul Tecuci: *Z. Al. Mavrocordat cu Societ. Economică „Prevederea“ din Tecuci* cu o Notă;

Darea de seamă a consiliului de disciplină către adunarea generală a avocaților din districtul Ilfov, pe periodul de la 1 Octombrie 1905 până la 1 Octombrie 1907.

Magistrații și doctoratul în drept, de d-l *Eugen Petiț*.

BREVETELE DE INVENȚIUNE**§ 4. — SE POATE ADUCE DIN NOU ÎN EXPLOATARE EXCLUSIVĂ O INVENȚIUNE CĂZUTĂ ÎN PĂRĂSIRE?**

(Urmare) *

Unile legiuri fac deosebire, între invențiunile cari deși uitate să găsim consemnate într-o scriere, și invențiunile uitate, dar nepublicate cari au fost numai utilizate pe vremuri.

După legiuirea germană asupra brevetelor, invențiunile publicate sau exploatate în ori-ce perioadă a ultimei sute de ani, sunt de fapt excluse de la brevetabilitate, pe când invențiunile peste cari au trecut un secol de părăsire, să pot iarăși depune și pot obține brevete valabile.

Uniunea germană însărcinată cu revizuirea legii brevetelor a fost de părere a se suprima condițiunea celor o sută de ani, și cu drept cuvânt. În teorie, zic d-nii Schütz și Mintz asupra acestei dispozițiuni, nu să poate motiva pentru ce acordarea unui drept exclusiv pe o nouă durată de 15 ani ar fi justificată, atunci când numai întâmplarea a voit să treacă 101 ani de când nu se mai cunoștea invențiunea, și nu, dacă au trecut doar 99 de ani?

Dar abstracțiune făcând de aceste exemple extreme, sistemul german și fără ele, dă loc la critici. Se suprimăm din discuțiune condițiunea centenară specială legiurii germane și să ne întrebăm

în principiu, dacă să poate breveta așa cum admite acea legiuire o invenție, atunci când ea va fi fost uitată cu desăvârșire?

Care e meritul inventiv al celui ce ar desgropa o asemenea invenție?

D-nii Schütz și Mintz, în raportul citat, să ridică puternic contra unei soluțiuni afirmative conchizând pentru toate legiurile că ele nu au de acordat un brevet de cât invențiunilor proprii zise: în statele unde nu există o dispozițiune de lege ca în Germania, «simțul moral» se opune a se conceda «unui cititor înviersunat de vechi ceasloave, ca răsplată pentru patima lui de buchier», un drept brevetabil timp de 15 ani.

Precum vedem spiritul industrial german nu se împacă de loc cu monopolizarea celor căzute în desuetudine, și acesta credem că a fost motivul covârșitor, al viguroasei critici ce i se aduce.

E adevărat că între cele două păreri disputate, s'a propus un sistem intermediar: a se conceda descoperitorului unei invențiuni uitate, un brevet de o durată mai mică sau de o valoare legală mai mică. Însă după cum ni se afirmă de d-nii Schütz și Mintz, nicăeri nu s'a experimentat mai bine ca în Germania defectuoșitatea unui atare sistem, căci Germania a suferit experiența drepturilor speciale (Gebrauchsmuster), ce trebuiesc socotite ca o absolută piedică a industriei.

D-lor conchid că nu este locul a se crea drepturi speciale pentru invențiuni părăsite, cu atât mai mult că nimeni de nicăeri nu le reclamă ¹⁾.

Cestiunea ridicată e gingașe, și dificultatea rezultă mai ales, din varietatea foarte diferită a spețelor ce se pot prezenta

În această privință, după cum observă d-l Le Tellier, raportorii mai sus citați restrâng prea mult desbaterile când cu atâtă vehemență atacă privilegiile ce «unui cititor înviersunat de vechi ceasloave» ar putea să și-le acapareze prin un monopol de 15 ani. Aceasta e o speță, ca toate altele, și cestiunile de drept, dacă vrem să le dăm o soluțiune juridică, să nu le rezolvăm, cu exemple de spețe particulare.

Așa, pentru a da un alt exemplu, să ne reamintim din trecutul îndepărtat, focurile ce cronicarii le numesc grecești (grégeois), cari au servit la apărarea Bizanțului. Pe cât se pare, nu există vre-

* Vezi *Curierul Judiciar*, No. 54, 59 și 61 din 1907.¹⁾ Ann. cit., p. 86.

un document prăfuit, care să destăinuiască misterul acelei invențiuni uitate.

Dacă este adevărat, foarte de curând d-nii Potier și Sava Rogozan, au reinviat invențiunea bizantină, acesta din urmă descoperind-o cu ocaziunea explorărilor sale africane, unde se zice că s'ar fi păstrat în tradițiunii modul de fabricare al focului grăgeois. Se poate serios ridica obiecțiunea *cunoașterii* acestei invențiuni, bine înțeles abstracțiune făcând că în speță, ambii inventatori înțeleg a da acestei cunoștințe o aplicațiune industrială modernă pentru armele de foc, cea ce exclude ori-ce bănuială în privința brevetabilității?

Imprejurările pot fi deci alt-fel de cum le presupune d-nii Schütz și Mintz: invențiunea va fi regăsită, nu de un norocos iscoditor care s'a mulțumit a răscoli rafturile și a lua de-a gata din bibliotecă un ce știut fără să adauge nimic de la el, ci de un inventator în adevăratul înțeles al cuvântului, neavând poate nici cunoștință de lucrările anterioare, care după ce a obținut un brevet și a organizat o exploatare, se pomenește, urmărind un contrafăcător, că îi se opune din chiar senin ca anterioritate, faptul că invențiunea era cunoscută din vechime. O asemenea situațiune e de sigur demnă de interes, căci aci fără îndoială, inventatorul are acelaș merit ca și cum el mai întâi ar fi născocit invențiunea.

De altminteri va fi tot-d'a-una greu a stabili cum noul inventator s'a pus în stăpânirea invențiunii sale, dacă a răscolit arhivele, sau din contra, a dobândit acest rezultat printr'o inspirațiune spontanee.

În primul caz, cel mai rar, este echitabil a anula brevetul, pretinsa invențiune nefiind întemeiată pe un serviciu prestat societății. Nu tot ast-fel pare în ipoteza a doua, căci aci anularea se colorează cu aparența unei inechități.

Examinând însă cesiunea numai din punctul de vedere teoretic, iar nu prin obiecțiuni de speță, este netăgăduit că o idee divulgată sesizează desăvârșit domeniul public al cunoștințelor, care nu mai poate fi deseizată prin desuetudine. Ea formează ast-fel o atomă indilubilă contopită în atmosfera cunoștințelor generale, care nu se mai poate individualiza de cât primind în adevăr o *nouă* aplicațiune. Eată cum regăsim, și aci, deosebirea esențială a brevetului de la dreptul de proprietate care se deține prin simplul fapt al propriei noastre voințe, ori cât de prelungită ar fi neesercitarea dreptului ce menținem.

Dar mai mult, dreptul de care se bucură inventatorul, fiind întemeiat pe serviciul ce dânsul aduce societății făcând cunoscut un produs sau o aplicațiune nouă, acest serviciu în realitate nu mai e prestat în ipotezele de mai sus de cel ce nu face de cât să reinvieze o invențiune divulgată, adică încorporată definitiv domeniului public.

La aceste considerațiuni juridice, să adaugă altele poate mai însemnate de natură practică.

O dată porniți pe calea distincțiunilor așa cum o deschide sistemul legiuirii germane, care este punctul cel mai oportun de oprire?

De multe ori îi se opune unui brevetat o anterioritate recentă, pe care nimeni nu o bănuia mai înainte de a îi se intenta acțiunea, și atunci se ridică întrebarea, întru cât situațiunea acestui inventator este mai puțin interesantă numai fiind-că an-

terioritatea e mai recentă? nu e arbitrar a stabili fără nici o noimă până la ce timp o descoperire va fi socotită ca uitată? Ajunge să se fi făcut uz de două-trei ori în o sută de ani? nu sunt toate acestea cesiunii de fapt și de apreciere cari fac obiectul desbaterilor ordinare în litigiurile din această materie, mai rare atunci când este vorba de invențiuni căzute în desuetudine de peste 15 ani? nu se va mai cere așa dar, spre a permite luarea unui brevet, ca invențiunea să nu fi fost aplicată și fi-va suficient să fi fost de mult părăsită, fără să mai ținem seamă de elementul esențial al noutății?

Se va cere dar brevetatului să aducă dovadă că invențiunea sa n'a fost exploatată tot timpul necesar ca ea să fie socotită că a căzut în desuetudine chiar dacă nu este nouă, adică i se va cere încă o probă, și aceasta negativă? ²⁾

Se va cere poate din contra, ca pretinsul contrafăcător, să dea dovada pozitivă? dar de ce? nu e suficient dacă a stabilit că invențiunea brevetată nu era nouă; nu e de prezumat prin urmare, că a continuat să fie aplicată, de oare-ce era obștește știută?

La aceste considerațiuni, se mai adaugă că excepțiunea creată de legiuirea germană este de aplicațiune practică rară, căci rar se întâmplă ca o invențiune realmente utilă, să cază cu adevărat în desuetudine ³⁾.

Dar se va obiecta, de ce nu s'ar conceda cel puțin descoperitorului de invențiuni uitate, un brevet de o natură specială, echivalent al serviciului adus societății prin sârguința sa particulară?

Aceasta, după părerea generală, ar fi cea mai rea soluțiune. Toate criticile îndreptate contra concesiunii brevetului ordinar se aplică brevetului special ce s'ar acorda în ipoteza noastră, ba i s'ar aplica și alte critici cari nu ating brevetul ordinar.

Specialmente în Germania, precum ne spun cei doi raportori d-nii Schütz și Mintz, *drepturile restrânse* au adus din contra *piecedi* industriei germane și d-lor au convingerea că același rezultat l'am vedea, dacă în alte părți legiuitorul ar stabili drepturi speciale în favoarea invențiunilor uitate.

(Va urma)

GR. V. MANIU

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 4 Aprilie 1907

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

S. R. Beznea cu Ioana B. Ionașcu și Manea Munteanu

Urmărire imobiliară — Pământ rural. — Dacă asemenea pământ se poate urmări și vinde de creditorii sătenilor — (Art. 1 din legea rurală de la 1864, art. 7 din legea interpretativă, din 1879, art. 132 din constituție, și art. 42 din legea jud. de pace).

Dacă pământurile rurale declarate inalienabile pot, în anumite condițiuni, a fi înstreinate voluntar, nu pot însă sub nici un pretext a fi urmărite silit pentru datoriile contractate de săteni; și această proibițiune se aplică la toate pământurile

²⁾ Cons. Bonnier, Des preuves. I, n. 39 ur.

³⁾ Le Tellier, l. cit.; contra, Frey-Godet, ibid

rurale date sătenilor prin legile posteriore legei din 1864. Acest mod de interpretare a legei rurale se impune cu atât mai mult cu cât art. 42 din legea judecătorilor de pace din 1896 dispune că pământurile date locuitorilor săteni prin legile de improprietărire care le declară inalienabile nu pot fi urmărite și sechestrate.

Decisiunea No. 101/907. — Casată, în urma recursului făcut de Ștefan Beznea ordonanța de adjudecare dată de Trib. Constanța, în proces cu Ioana B. Ionașcu și M. Munteanu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Vericeanu în dezvoltarea motivelor de casare și pe d-l avocat Prusianu în combateri;
Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Tribunalul nici prin jurnalul său No. 460/906 și nici prin ordonanța de adjudecare, nu motivează cum și pentru ce lotul s'a adjudecat asupra d-lui Manea Munteanu, intră în excepțiile art. 7 din legea rurală care în principiu și în general este declarat inalienabil atât prin acel articol cât și prin art. 32 din constituție și nu motivează cum și pentru ce un transilvănean este român sau recunoscut român».

Având în vedere ordonanța de adjudecare supusă recursului din care se constată că Ioana B. Ionașcu, a pus în urmărire în baza unei decizii investită cu formula executorie, imobilul lui Ștefan Beznea care consistă din lotul No. 141 în întindere de 10 hectare, situat în com. Carol I, jud. Constanța, cumpărat de la Stat în 1886, că la termenul de vânzare, debitorul, a ridicat incidentul că pământul urmărit fiind inalienabil nu poate fi urmărit silit; că Tribunalul de Constanța, a respins acest incident pe motiv că, după legile de improprietărire din 1864 și 1879 cât și după art. 132 din Constituție, pământurile din Dobrogea, vândute de Stat în loturi mici se pot vinde și ipoteca în condițiile acelor legi;

Că dacă acele pământuri se pot ipoteca, implicit legiuitorul a recunoscut dreptul creditorului ipotecar de a urmări și vinde silit bunul ipotecat;

Considerând că prin art. 7 din legea rurală de la 1864, combinat cu legea interpretativă de la 1879 și art. 132 din Constituție, se dispune că pământurile date foștilor clăcași, în deplină proprietate, sunt inalienabile și că prin excepțiune se permite înstreinarea lor numai către comună sau vre-un alt sătean care ar întruni condițiile de improprietărire rurală;

Considerând că acest principiu pentru neînstreinarea arătatelor pământuri, este o prevedere a legiuitorului pentru apărarea unor mari interese generale a țării și prin urmare trebuie să fie aplicată în modul cel mai restrâns numai la cazurile pe cari legiuitorul le-a avut în vedere;

Considerând că prin citatul art. 7 din legea de la 1864 permițându-se înstreinarea prin testamente sau alte acte între vii, către comună sau către vre-un alt sătean, prin această dispozițiune legiuitorul a înțeles de sigur de a permite numai înstreinările de bună voie, căci scopul lui fiind de a permite cât mai puține înstreinări, acest scop n'ar fi atins dacă s'ar admite și acele înstreinări rezultate din vânzări silit, știut fiind că contractările de datorii care ar avea de consecință vânzările silit se efectuează cu mult mai multă ușurință și în condițiuni cu mult mai rele de cât vânzările de bună voie;

Considerând că acest mod de interpretare a citatelor texte de lege se impune cu atât mai mult cu cât art. 42 din legea judecătorilor de pace din 1896 dispune ca pământurile date locuitorilor săteni prin legile de

improprietărire care le declară inalienabile, nu pot fi urmărite și sechestrate; că, în urma promulgării acestor legi care conține o dispozițiune așa de clară și categorică, nici o discuțiune nu mai poate avea loc; că dacă pământurile rurale declarate inalienabile pot în anumite condițiuni, a fi înstreinate voluntar, nu pot însă sub nici un pretext a fi urmărite silit pentru datoriile sătenilor și că, această proibițiune se aplică la toate pământurile rurale date sătenilor prin legile posteriore legei din 1864;

Considerând în speță, că Tribunalul admițând că asemenea pământuri pot fi vândute silit, fiindcă pot fi înstreinate voluntar, a făcut o greșită aplicațiune și interpretare a citatelor texte de lege, așa că motivul de casare este fondat;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Adnotație. — În speța judecată de Inalta Curte este vorba de înstreinarea pământurilor rurale ale sătenilor. Vecinica cestiune dacă pământurile rurale fiind declarate ca inalienabile de legiuitor, pot să fie urmărite. Nu pentru prima dată se prezintă cestiunea înaintea Inaltei Curți.

Aproape unanim s'a stabilit că prin inalienabilitate se înțelege nu numai proibițiunea de vânzare prin bună voie în afară de cazurile terminate de legiuitor, dar și proibițiunea unei vânzări silită (1).

Lucrul este natural. Cine nu poate vinde de bună voie, nu poate face nici ca imobilul să fie vândut forțat. Odată imobilul atins de indisponibilitate, tot ce ar eluda acest principiu nu poate fi admis.

Și în adevăr, nimic mai ușor pentru acel care voește să vândă un imobil isbit de indisponibilitate; nu are de cât să'l greveze de o ipotecă, să nu plătească la termen și atunci imobilul scos în vânzare forțată să treacă din patrimoniul său în patrimoniul creditorului său al altuia, ceea-ce ar reveni la înstreinarea imobilului. Or, proibițiunea impusă de legiuitor este de așa natură că sub nici un motiv nu se poate deroga la lege.

S'ar putea zice că legiuitorul a prevăzut inalienabilitatea imobilelor rurale ale sătenilor, nu și ipotecarea lor și, prin urmare, fiind permisă ipotecarea, nu se poate înțelege ipotecă fără drept de urmărire.

În drept așa ar fi, însă în vederea scopului și politic și social pe care l'a avut în vedere legiuitorul la facerea legei prohibitive, aproape toată lumea este de acord în a recunoaște, că nici ipotecarea imobilelor rurale nu e permisă, întru cât o asemenea ipotecă nu ar avea drept corolar urmărirea imobilului. De altfel, cine zice ipotecă, zice înstreinare, fiindcă așa de strâns legat este dreptul de ipotecă de dreptul de înstreinare în cât aproape numai aș valoare diferențele dintre ele.

1) Cas. I Decisia 292 din 904, Curierul judiciar din 904, p. 407.

Rămâne o cestiune de discutat și anume : dacă urmărirea silită nu se poate face de către persoanele în drept a cumpăra prin bună înțelegere.

Asupra acestei cestiuni jurisprudența noastră variază. Cred însă că nici în acest caz nu ar fi permisă urmărirea, fiind că principiul inalienabilității nu este susceptibil de interpretare prin analogie. De la faptul că legiuitorul a permis vânzarea imobilelor rurale între unele persoane, nu se poate deduce cătuși de puțin că aceste persoane pot să și vândă forțat. Și lucrul se explică ușor : în vânzările de bună-voie se poate vedea dacă cumpărătorul întrunește condițiunile cerute de lege, pe când în vânzările forțate, oricine se poate prezenta la licitație să cumpere și atunci, nu este în căderea tribunalului urmărit să cerceteze capacitatea cumpărătorului.

Prin urmare dar, principiul rămâne întreg și neștirbit. O singură excepție o face legiuitorul și atunci o spune expres în lege.

GESAR.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI CONSTANȚA

Audiența de la 26 Ianuarie 1906

Jurnal No. 460 1)

Urmărire imobiliară.—Pământ dat după legea rurală - Dacă asemenea pământuri se pot urmări și vinde pentru datorii ipotecare.—(Art. 1 din legea rurală de la 1864, art. 7 din legea interpretativă de la 1879, art. 132 din constituție și art. 42 din legea judecătorilor de pace).

Atât legea din 1864 cât și cea din 1879 permit nu numai vânzarea dar și ipotecarea proprietăților rurale către un sătean sau către comună; că prin aceasta legiuitorul implicit a recunoscut și dreptul creditorului ipotecar de a urmări bunul ipotecat, de oare-ce, dreptul de urmărire este inerent ipotecei, și nu se poate concepe ca pe de o parte să se permită ipotecarea unor bunuri, iar pe de alta să se oprească urmărirea lor iar art. 42 din legea judecătorilor de ocol, care nu este de cât o lege de procedură, nu a putut crea o indisponibilitate absolută a bunurilor rurale, și nu a înțeles a opri urmărirea acestora de cât în limitele legilor de improprietărire la care chiar textul art. 42 se referă.

Tribunalul,

Asupra incidentului de inalienabilitate a pământurilor rurale, ridicat de debitor ;

Considerând că legea de improprietărire din 1864 prin art. 7 și legea interpretativă din 1879 prin art. 1 și urm. au creat numai o indisponibilitate parțială a pământurilor rurale, nepermițând de cât vânzarea sau ipotecarea lor către comună sau către un alt sătean ;

Că art. 132 din Constituția de la 1884 confirmând

1) In contra acestui jurnal făcând recurs partea debitoare de odată cu recursul în contra ordonanței de adjudecare, Inalta Curte, prin deciziunea ce publicăm tot în acest număr, a casat ordonanța de adjudecare a Trib. Constanța. (N. R.)

dispozițiunile acestor legi, a asimilat acestor pământuri rurale și pământurile din Dobrogea vândute de stat în loturi mici în virtutea legii din 3 Aprilie 1882 ;

Că, Constituția din 1884 făcând această asimilare a înțeles că și aceste din urmă să nu se poată vinde sau ipoteca de cât în condițiunile legilor de improprietărire din 1864 și 1879 și nu a putut crea o situațiune deosebită pentru pământurile din Dobrogea și a lovi de o indisponibilitate absolută aceste imobile vândute de stat locuitorilor, atunci când nici chiar pământurile date sătenilor prin legea de improprietărire nu erau lovite de o asemenea indisponibilitate ;

Că de altmintrelea legea pentru regularea proprietății din Dobrogea din 1882, spune în mod categoric că din momentul promulgării acestei legi, proprietatea, din Dobrogea de veri-ce natură se dobândește, se conservă și se transmite conform legilor din România ;

Că dar, rămâne a se discuta dacă și vânzările silită în condițiunile cerute de acele legi sunt permise ca și vânzările de bună-voie ;

Considerând că, atât legea din 1864 cât și cea din 1879 permit nu numai vânzarea dar și ipotecarea proprietăților rurale către un sătean sau către comună ; că prin aceasta legiuitorul implicit a recunoscut și dreptul creditorului ipotecar de a urmări bunul ipotecat, de oare-ce dreptul de urmărire este inerent ipotecei și nu se poate concepe ca pe de-o parte să se permită ipotecarea unor bunuri, iar pe de alta, să se prohibe urmărirea lui ; că prin urmare nu se poate distinge între vânzările de bună-voie și acele silită, fără a viola în mod evident textul legii care permite ipotecarea pământurilor rurale și deci fără nici o discuție posibilă și vânzarea lor silită ;

Considerând că, art. 42 din legea Jud. de pace care nu este de cât o lege de procedură, nu a putut crea o indisponibilitate absolută a bunurilor rurale, și nu a înțeles a opri urmărirea acestor bunuri de cât în limitele legilor de improprietărire la care chiar textul art. 42 se referă. Că acest articol, nu este de cât o aplicațiune a principiului enunțat mai departe, de art. 43, care spune că, urmărirea bunurilor debitorilor nu este permisă de cât atunci când asemenea bunuri nu au fost declarate inalienabile prin legi speciale ;

Pentru aceste motive, Tribunalul, respinge, etc

(ss) Lazăr Munteanu, V. Miclescu.

Grefier (s) Coraffa

TRIBUNALUL JUDEȚULUI TECUCI, S. V.

Audiența de la 28 August 1907

Președenția D-lui OVIDIU GHERGHEL, Membru de ședință

Zoe Al. Mavrocordat cu Societatea de Economie "Prevederea,, din Tecuci

Poprire.—Venituri dotale.— Dacă asemenea venituri se pot urmări pentru datorii contractate în timpul căsătoriei, fie de soț, fie de soție, cu autorizația soțului fie de ambi soți solidar — Cuantumul femeii până la care se poate urmări.—Urmărirea acelor venituri după desfacerea căsătoriei sau după separația bunurilor. — Aceeași soluție.—(Art. 1718 C. civil).

1. In lipsă de texte exprese de lege și față cu incertitudinea ce din această cauză domnește în jurisprudență și doctrină asupra cestiunii de a se ști dacă veniturile dotale se pot urmări, soluțiunea echitabilă nu se poate obține și da, de cât prin aplicarea sistemului care admite urmărirea veniturilor dotale până la concurența cuantumulului ce escedă sarcinile căsătoriei și nevoile neapărate familiei create prin căsătorie.

Prin urmare, datorii contractate în timpul căsătoriei, fie de soț singur fie de soție cu autorizația

soțului, fie de ambii soți solidari, pot fi urmărite de creditorii asupra veniturilor dotale ce escede sarcinile neapărate ale căsătoriei, și această soluțiune se aplică și atunci când aceleași datorii, — afară de cele contractate de soț singur, — se urmăresc, fie după separațiunea bunurilor, fie după desfacerea căsătoriei; acest sistem satisface atât principiile ce domină regimul dotal, cu privire la garantarea soției și a familiei, cât și pe acel înscris în art. 1718 C. civil care garantează drepturile creditorilor de bună credință.

Tribunalul.

Asupra contestațiunii introdusă prin suplica înregistrată la No. 13608/907 de către Zoe Al. Mavrocordat contra procesului-verbal de poprire încheiat în ziua de 10 Iulie 1907. de către Portărelul C. Rusu, conform ordonanței acestui Tribunal No. 15865/907 dată după cererea făcută prin suplica înreg. la No. 11590/907 de către Societatea de Economie «Prevederea» din Tecuci;

Având în vedere actele prezentate și atașate la dosarul cauzei, conclusiunile orale puse de părți în ziua de 24 August a. c., dată fixată pentru judecarea acestei contestațiuni, precum și conclusiunile scrise;

Având în vedere că, contestatoarea reprezentată în instanță de către d-l avocat C. Télémaque din București cu procura oprită la dosar, își întemeiază contestațiunea pe motivul, că poprirea în speță, are de obiect veniturile imobilului dotal al contestatoarei, și că potrivit principiului fundamental ce guvernează regimul dotal, din însuși spiritul legii consfințit de jurisprudență și doctrină, fondul dotal ca și veniturile lui, sunt inalienabile și insesizabile, și aceasta nu numai în timpul dar și după desfacerea căsătoriei, așa că creditorii pentru datoriile chirografare contractate de soție în timpul căsătoriei, nu au dreptul nici o dată de a urmări averea dotală sau veniturile ei;

Având în vedere că Societatea popritoare reprezentată în instanță de d-l Gr. Aldea cu procura autentificată la No. 135/904 de către judecătoria ocolului Tecuci, asistat de către D. D. avocați C. Condrache și V. Mironescu combătând motivele contestației susține, că în lipsă de texte de lege care să interzică în mod formal urmărirea veniturilor averei dotale, posterior desfacerei căsătoriei pentru datoriile contractate de soție în timpul căsătoriei; doctrina și jurisprudența împărțite asupra soluțiunii ce trebuie a se da cestiunii au creat trei sisteme din care două absolute unul fiind pentru urmărirea veniturilor în întregime, pe când opozitul interzice cu totul și pentru în tot-d'auna urmărirea veniturilor dotale; iar cel d'al treilea sistem, mixt, fiind pentru urmărirea însă numai a părții ce escede sarcinile căsătoriei. Că sistemul cel mai juridic fiind și conform cu spiritul legii este acel care încuviințează urmărirea totalității veniturilor, el având de temelie și principiul înscris în art. 1718 C. civ., după care, oricui este dator ași îndeplini obligațiunile cu toate bunurile prezente și viitoare; și dar în cauză, susține admiterea acestui sistem, iar în subsidiar, dacă Tribunalul, înlăturând ambele sisteme absolute, va adopta pe cel mixt încuviințând urmărirea escedentului veniturilor, se va convinge din certificatul depus la dosar, că în fapt veniturile anuale numai ale moșiei Măldărești, atinge cifra de 9000 lei și că, în afară de această avere, contestatoarea mai posedă și alte bunuri dotale producătoare de venit, prevăzute în contractul de căsătorie, așa că suma ce Societatea «Prevederea» urmărește, nu poate atinge câtuși de puțin rezerva necesară la întâmpinarea nevoilor familiei, compusă numai din contestatoare și un copil;

Având în vedere, că în drept examinată cestiunea, soluțiunea care se impune ca fiind în același timp și juridică și echitabilă, nu poate și nu trebuie să fie alta, de cât aceea care, fără să aducă nici o atingere prin-

cipiilor ce guvernează regimul dotal, apără tot de odată pe de o parte interesele soției garantându-i integritatea dotei, asigurând și existența familiei; iar pe de altă parte ferind și pe creditorii de bună credință de a fi spoliați de drepturile lor sub patronajul justiției. Or, în lipsă de texte exprese de lege și față de incertitudinea ce, din această cauză, domnește în jurisprudență și doctrină asupra cestiunii, soluțiunea echitabilă nu se poate obține și da de cât prin aplicarea sistemului care admite urmărirea veniturilor dotale până la concurența quantumului ce excede sarcinile căsătoriei și nevoile neapărate familiei creată prin căsătorie. Și acest sistem, Tribunalul găsește că este pe deplin justificat cu următorul raționament având de temelie și principiile deduse din economia instituțiunii regimului dotal și principii irefragabile de echitate și morală socială: Or, din studiul regimului dotal, în toată perioada ce se întinde de la Justinian, care prin cele două constituțiuni din anii 530 și 531, generalizând restituirea dotei și instituind ipoteca asupra bunurilor soțului, a adus modificările știute regimului clasic, și până în timpurile moderne, un principiu fundamental și final, incontestabil și necontestat se degajează: acela de a salvarda averea dotală care după desfacerea căsătoriei trebuie să reintre liberă de orice sarcini, în posesiunea soției. Tot atât de necontestat este și dreptul similar usufructuarului ce prin regimul dotal se recunoaște soțului asupra veniturilor averei dotale, ele devenind proprietatea lui, cu obligațiunea legală dedusă din contextul art. 1233 și 1243 C. civ., a subveni la sarcinile căsătoriei, obligațiune însă, care în practică și în cele mai multe cazuri fiind nesocotită, singurul remediu separațiunea bunurilor adese ori nu poate fi aplicat de cât cu prețul păcei conjugale;

Și dacă soțul devine proprietarul fructelor civile și naturale ale fondului dotal, implicit el are dreptul de a le angaja uzând și abuzând de ele după bunul său plac — cu rezerva obligațiunilor menționate — și în consecință, conform principiului general, creditorii lui, în aceiași măsură, au dreptul de a le urmări, ele devenind gagiul lor împreună cu toate bunurile ce compun patrimonial debitorului lor;

Și dacă ast-fel este, evident că datoriile contractate în timpul căsătoriei, fie de soț singur, fie de soție cu autorizațiunea soțului, fie de ambii soți solidar, pot fi urmărite de creditorii asupra veniturilor dotale ce excede sarcinile neapărate ale căsătoriei. Și această soluțiune se impune cu o autoritate de adăpost de orice critică, de oare-ce respectă, în întregime, atât principiile fundamentale ale regimului dotal și ale dreptului de usufruct conferit soțului care se rezumă în salvardarea fondului dotal; cât și marelui principiu de echitate și morală socială înscris în art. 1718 C. c. care proclamă, că oricui este dator ași îndeplini obligațiunile contractate cu toate bunurile sale prezente și viitoare, și vom adăoga: declarate de legi disponibile și urmăribile. O soluțiune contrarie, ar fi și anti-juridică ne având ca sprijin nici un text expres de lege, și inechitabilă căci ar patrona spoliațiunea creditorilor;

Considerând, că dacă pentru datoriile contractate și urmărite în timpul căsătoriei, soluțiunea ridicată este cea justă, cestiunea de a se ști cum urmează a se decide în cazul când aceleași datorii afară de cele contractate de soț singur — se urmăresc, fie după separațiunea bunurilor fie după desfacerea căsătoriei, nu suferă nici o discuțiune, de oare-ce raționamentul fiind același și soluțiunea urmează a fi aceea dată pentru datoriile urmărite în timpul căsătoriei. Or, negațiunea dreptului creditorilor de a urmări realizarea creanțelor pentru datoriile contractate în timpul căsătoriei de soție și de ambii soți solidar după desfacerea căsătoriei, asupra escedentului veniturilor dotale, ne putând fi justificată cu nici un considerent bazat pe un text de lege, și cum judecătorul nu are dreptul de a face legi ci numai de ale interpreta și aplica, el ar nesocoti în mod flagrant

acest principiu, dacă, cu de la sine putere, ar declara indisponibile, consequent insesizabile, bunuri pe care legiuitorul nu le-a indicat în mod expres ca atare; indisponibilitatea bunurilor fiind o excepțiune de la principiul coprins în art. 1718 C. c. instanțele judecătorești nu pot înmulți excepțiunile, care sunt de strictă interpretare; și în cas de lacună a legii, sunt ținute a rezolva cesțiunile dubioase în așa mod, că soluțiunea să fie și echitabilă și în armonie cu intențiunea probabilă a legiuitorului; iar soluțiunile controversate preconizate de doctrină nu trebuiesc, în tot d'auna privite și acceptate ca oracole, ele adese ori ne fiind de cât niște simple mijloace de audiență;

Considerând, că ambele sisteme absolute examinate mai sus, păcătuiesc; primul care tăgăduiește creditorilor din timpul căsătoriei ori-ce drept de urmărire asupra veniturilor dotale, după desfacerea căsătoriei pentru datoriile contractate de soție sau de ambii soți solidari, sub cuvânt că obiectul esențial al regimului dotal fiind, ca soția să 'și regăsească dota intactă liberă de ori-ce angajamente și sarcini anterioare separațiunei bunurilor sau desfacerei căsătoriei, acest principiu fundamental ar fi în mod pieziș returnat dacă s'ar încuviința executarea acelor angajamente după desfacerea căsătoriei. Or, dacă într'adevăr acest raționament este just, ca fiind întemeiat pe spiritul legii când este vorba de urmărirea a însuși fondului dotal pentru datoriile chirografare, eldevine arbitrar, ne putând invoca nici o dispozițiune legală în acest sens, când este vorba de urmărirea numai a venitului fondului dotal. Legea într'adevăr oprește înstreinarea dotei în timpul căsătoriei și negreșit că ori-ce obligațiune contractată în timpul căsătoriei și care în mod direct sau pieziș ar tinde la răsturnarea acestui principiu, fiind inițial nulă, executarea ei nu poate fi admisă nici în timpul nici după desfacerea căsătoriei, aceasta este cert; dar a întinde prohibițiunea și asupra totalității venitului fondului dotal, care nu sunt în mod expres vizate de lege, înseamnă a crea legea, drept rezervat exclusiv puterii legislative;

Al doilea sistem care, din potrivă, admite executarea acelor creanțe asupra totalității veniturilor fondului dotal, de asemenea este vicios de oare-ce, la rândul său, alterează principiul edictat prin art. 1233 C. civ. în scop de a garanta existența familiei destinând dota la susținerea sarcinilor căsătoriei. Or, scopul legii ar fi eludat permițându-se creditorilor de a urmări totalitatea veniturilor dotale pentru datoriile ce nu s'ar proba evident că au fost contractate exclusiv în folosul și pentru subvenirea sarcinilor căsătoriei;

Considerând dar, că pentru motivele expuse, ambele aceste sisteme absolute, urmând să fie retranșate, singurul care cată a fi acceptat este acela care, prin soluțiunea ce dă, satisface atât principiile ce domină regimul dotal cu privire la garantarea soției, și a familiei, cât și pe acel inseris în art. 1718 C. civ. care garantează drepturile creditorilor de bună credință. Și această soluțiune echitabilă dintre toate, se obține numai admițându-se dreptul creditorilor de a putea urmări, și după separațiunea bunurilor sau desfacerea căsătoriei, excedentul veniturilor dotale pentru datoriile contractate, fie de soție autorisată, fie de ambii soți solidari în timpul căsătoriei;

Având în vedere în speță, din actele depuse la dosar se constată, că Societatea «Prevederea» pentru acoperirea creanței de 2000 lei plus dobânzi comerciale și cheltueli de judecată, constatată prin sentința acestui tribunal No. 17/901 investită cu formula executorie, a făcut poprire în mâinele numiților Atanase Dimitrescu și Beriş Schwartz arendașii moșiei Măldărești proprietatea contestatoarei, asupra căștiurilor din arenda zisei moșii; că această datorie a fost contractată în timpul căsătoriei de către contestatoarea solidar cu soțul ei;

Că din contractul matrimonial aflat în copie la dosar, se stabilește, că soții Movrocordat au adoptat re-

gimul dotal și ast-fel imobilele aduse drept dotă fiind lovite de indisponibilitate, consequent inalienabile și insesizabile, această avere nu putea fi angajată de soți și nici să constituie gajul creditorilor chirografari, că- rora deci, pentru realizarea creanțelor lor, legalmente valabile, nu le rămânea alt drept de urmărire de cât asupra veniturilor și aceasta numai până la concurența quantumului excedând nevoile căsătoriei; cesțiune de fapt rezervată exclusiv și suveranei aprecieri a judecăței;

Având în vedere, că în afară de motivele expuse mai sus, invocate pentru admiterea contestațiunei, pentru același sfârșit, s'a invocat și clauza înserată la art. 4 din contractul de căsătorie, pretinzându-se, că acea clausă apără, pentru în tot d'auna, pe soți de ori-ce urmărire a veniturilor dotale, a căror destinațiune exclusivă este «întreținerea soților» și «susținerea sarcinilor căsătoriei»;

Având în vedere, că din partea Societăței creditoare, combătând acest motiv, se susține, că din chiar termenii în care este redactată clauza invocată din contractul de căsătorie, dispozițiunile coprinse nu pot avea efect de cât pe timpul căsătoriei și că existența acestei clauze este o dovadă că însu-și soți recunoscând dreptul creditorilor de a urmări veniturile dotale, prohibițiunea ne fiind indicată prin nici un text de lege, spre a se pune la adăpost au formulat menționata clausă;

Considerând, că în ce privește clauza invocată din contractul matrimonial, examinând și interpretând dispozițiunile formulate în așa chip în cât să li se poată da un înțeles rațional cu efect practic și conform cu intențiunea probabilă a părților. Or, la prima vedere redacțiunea frazei inițială care indica destinațiunea veniturilor dotale, s'ar părea că coprinde un pleonasm de idei, putându-se susține că în «susținerea sarcinilor căsătoriei» — destinațiunea legală a dotei — implicit se coprinde «întreținerea soților»; însă, dat fiind gradul de cultură al contractanților, o asemenea eroare gramaticală trebuie escluză și atunci, în chip neîndoios, apare dubla destinațiune ce soții au voit a da veniturilor: cea legală — susținerea sarcinilor căsătoriei — indicată de art. 1233 C. civ. și aceia care permite ambilor soți da a dispune, pentru necesitățile lor personale, în afară de acele ale căsătoriei, de excedentul disponibil după întâmpinarea acestora din urmă, excedent ce putând fi angajat de ei, implicit va putea fi și urmărit de creditorii lor. Dar chiar dacă s'ar putea susține, că, printr'o asemenea interpretare subtilă să atribue părților, în mod gratuit, o intențiune ce nu au avut-o, totuși clauza așa cum este redactată nu-și poate produce efectele de cât în timpul căsătoriei și cum Tribunalul prin considerantele expuse, a admis dreptul creditorilor chirografari de a urmări și după desfacerea căsătoriei, realizarea creanțelor contractate, fie de soție autorizată fie de ambii soți solidari, asupra veniturilor dotale ce excede sarcinile familiei, rămâne a se examina în speță împrejurările de fapt și în suverana sa aprecierere Tribunalul să decidă, dacă pentru întâmpinarea sarcinilor familiei creată prin căsătoria soților Movrocordat, veniturile averii dotale escede aceste sarcini în proporțiunea quantumului sumei ce face obiectul poprirei contestată. Or, în acest scop luându-se de basă contractul matrimonial, se vede că ambele imobile constituite dotă sunt producătoare de venit; Că proporțional cu valoarea considerabilă a acestor imobile, Tribunalul apreciind găsește, că venitul lor nu poate fi în întregime absorbit de necesitățile reclamate pentru întreținerea contestatoarei și a copilului ei, așa că creanța urmărită de creditoarea Societate «Prevederea» poate fi acoperită din excedentul veniturilor fără a provoca cu aceasta vre-o jenă debitoarei;

Pentru aceste motive, Tribunalul respinge, etc.

(s) O. Gherghel

p. Grefier, (s) Pricopescu

Notă. — Hotărârea Tribunalului Tecuci ce publicăm mai sus este importantă și atinge una

din chestiile cele mai controversate și mult desbătute de instanțele noastre judecătorești. Ea este juridic motivată și stilul în care e redactată eșind din cadrul obicinuit, face onoare redactorului ei, d-l judecător Ovid Gherghel.

Ne rezervăm plăcerea ca după ce chestiunea va fi rezolvită în mod definitiv, să revenim publicând asupra ei o observațiune a distinsului nostru colaborator, d-l profesor I. Tanoviceanu.

(N. R.)

DAREA DE SEAMA

A CONSILIULUI DE DISCIPLINĂ CĂTRE ADUNAREA GENERALĂ A ADVOCAȚILOR DIN DISTRICTUL ILFOV, PE PERIODUL DE LA 1 OCTOMBRIE 1905 PÂNĂ LA 1 OCTOMBRIE 1907

Iubiți confracți,

Peste câte-va zile expiră mandatul nostru de reprezentanți ai acestui corp.

Încrederea cu care ne-ați onorat la 16 Octombrie 1905, ne-a impus îndatorirea de a continua îmbunătățirile începute de precedentul Consiliu și de a merge înainte, pe calea reformelor necesare profesiei noastre.

Necesitatea reformării, chiar a legii avocaților, era de mult simțită. Diverse proiecte au fost elaborate, însă au rămas fără rezultat. În anul trecut, un nou proiect, emanat de la Baroul nostru, a fost propus în Cameră, din inițiativă parlamentară. Pe când proiectul se găsea în secțiunile Camerei, confracții din Iași, au luat inițiativa convocării unui Congres al avocaților din toată țara.

Acest congres, întrunit la Iași, în zilele de 28 și 29 Decembrie 1906, adoptând principiile reformei propuse, a contribuit foarte mult la desăvârșirea legii.

În fine, Corpurile Legiuitoare au votat legea pentru organizarea Corpului de avocați, care a fost sancționată și promulgată în «Monitorul Oficial» din 12 Martie 1907.

Prin această lege s'a adus însemnate îmbunătățiri, de care toți avem cunoștință.

Pentru ca aceste îmbunătățiri legislative să-și producă efectul, este necesar ca legea să se aplice cu stăruință. De aceea, noi am luat toate măsurile necesare.

Conform art. 38 din lege, adunarea generală a avocaților a fost convocată și a votat bugetul pe anul curent.

Dispozițiunile edictate în contra samsarilor de procese, au fost aplicate imediat de d-l Procuror General al Curții de Apel și de d-l Prim-Procuror al Trib. Ilfov.

Sperăm că, prin persistența aplicării legii, Corpul avocaților va fi cu desăvârșire scăpat de plaga samsarilor, care aruncase discreditul, atât asupra profesiei noastre cât și asupra justiției.

Asistența judiciară, care fusese înființată de Baroul nostru, înainte chiar de a fi prevăzută în lege, a fost organizată în mod mai complet, în urma promulgării legii. Afară de membrii consiliului de disciplină, care îndeplinesc funcțiunea de Director al asistenței, a fost desemnat în această calitate și d. avocat G. C. Christescu, care a avut bună-voință să-și ofere serviciile sale, pentru care îi aducem mulțumirile noastre.

Este necesar ca beneficiile asistenței judiciare să ia o dezvoltare din ce în ce mai mare. Această instituțiune având de scop, să înlănească dobândirea dreptății oamenilor nevoiași, înființarea ei însemnează de sigur un mare progres social. Dar pentru ca acest progres să fie real, trebuie ca noi toți să dăm concursul muncii noastre, fie pentru a pleda pentru oamenii sărmani, fie pentru a sfătui pe tinerii confracți, însărcinați a pleda pentru dânsii. Mărirea scopului ce urmărim, va fi nu ne îndoim, un îndemn puternic, pentru continuarea acestei opere.

Conferințele avocaților stagiați, care se făceau cu atâta greutate mai înainte, au luat sub noua lege, un avânt, care ne dă bune speranțe pentru viitor. Obligațiunea tinerii și frecventării conferințelor, a avut de rezultat că avocații stagiați au urmărit de aproape studiile destul de importante, care au fost desfășurate de conferențieri. Aceste exerciții ale profesiei noastre continuându-se, vor obicinui cu munca serioasă, pe tinerii avocați în perioada de noviciat, când clientela este rară, vor da curaj și încredere în sine aceluia care se disting prin talentul și lucrările lor și vor contribui astfel, a face cunoscuți pe acei, cari în viitor, vor deveni fala baroului nostru.

Interesul ce am arătat tinerilor avocați, izvorăște din credința ce avem, că este datoria noastră, a ne ocupa de viitorul profesiei noastre, pentru a lega într'un mod fericit, epoca de străduințe prin care trecem, cu aceea care va beneficia de ele.

În acest mod se vor stabili bunele tradițiuni, care se vor transmite de la o generațiune la alta, ca un patri-moniū sacru al instituțiunii noastre.

Noua lege prevede înființarea Casei de Economii a Corpului. Avem ast-fel mijlocul, ca pe nesimțite, să ne constituim un fond pentru vremurile de nevoi și pentru bătrânețe. Un început s'a făcut, căci câți-va confracți au făcut deja depunerii. Nu putem însă să sfătuim în destul pe toți confracții, și mai cu seamă pe cei tineri ca să profite de instituțiunea Casei de Economii, obicinundu-se să facă depunerii în mod regulat, căci fiecare are mijlocul cu mică sacrificii să-și agonisească o sumă destul de importantă într'un timp îndelungat. Fie că o asemenea sumă să nu reprezinte de cât o parte infimă din averea fie-căruia, însă este bine ca omul să se gândească și la timpuri de restricte. Mai cu seamă noi avocații, care vedem în toate zilele oamenii care au avut situațiunii importante, averi considerabile, ajunși în mizerie, ar trebui să profităm de aceste triste exemple, ca să ne punem la adăpost, în contra adversităților soartei. În profesia noastră câștigurile sunt foarte aleatorii și variate, suntem foarte expuși la iluziuni, închipuindu-ne că onorariile cele bune au să se repete la infinit; dar adesea desiluziunea este amară, căci puterea de muncă nu este perpetuă, iar nevoile copleșesc pe om tocmai când câștigurile împuținează. Dătorim nouă înșine să avem privirile ațintite la viitorul nostru. Demnitatea noastră ne impune să avem grije pentru timpul când nu vom mai putea munci. Legea ne-a pus la dispozițiune toate înlesnirile. Nu depinde de cât de noi ca să ne folosim.

Biblioteca noastră a luat o dezvoltare importantă. Ne am dat toate silințele ca ea să fie demnă de Corpul avocaților, am complectat colecțiunile vechi, am cumpărat multe cărți de drept, istorie, filosofie, ast-fel ca avocații să aibă mijlocul de a-și dobândi cunoștințele variate, de care au trebuință.

Nuam în decursul acestor doi ani din urmă am cumpărat 771 volume. Pe lângă acestea, d-nii Buiuciu Consilier la Inalta Curte, Leonida Paciurea, Ion Lahovary, și B. Missir au dăruit mai multe cărți, cuprinse în lista anexată. — Exprimăm onor. donatori, mulțumirile noastre.

Biblioteca în starea în care se găsește acum, putând să ne servească în prepararea proceselor, facerea concluziilor, și a altor lucrări, am găsit o întrebuințare utilă a timpului de așteptare în Palatul Justiției.

Situațiunea financiară a Corpului este destul de satisfăcătoare. Veniturile nu numai că au fost suficiente pentru întâmpinarea tuturor cheltuelilor, dar ne-au lăsat în acești din urmă doi ani și un excedent de 11.756 lei 35 bani, din care 9.295 lei 30 bani au fost întrebuințați în cumpărarea de rentă în valoare de 10.000 lei, iar restul de 2.460,05 se găsește numerar în Cassă. Cu acest chip capitalul Corpului în efecte s'a ridicat la 36.000 lei valoare nominală.

Comptul veniturilor și cheltuelilor de la 16 Octombrie 1907, este astfel :

VENITURI	SUMA		CHELTUELI	SUMA	
	Leı	B.		Leı	B.
Numerar în Cassă la 16 Octombrie 1905	2.428	45	Statul de retribu- țiuni și pensii	17.110	—
Locația costumelor	8.491	—	Furnituri de can- celarie	1.330	70
Taxe pentru conser- varea costumelor	5.059	—	Imprimare	2.049	—
Taxe de înscrieri	15.176	—	Cărți, legatul lor, abonamente la re- viste	6.476	15
Cotizațiunii	13.721	—	Mobilier și repara- țiuni	2.428	30
Din vânzarea legei Cor- pului de avocați	204	60	Costume și întreți- nerea lor	1.790	10
Cupoane la efecte, a- fară de cele de 1 Oc- tombrie 1906	1.969	65	Ajutoare și spese extra-ordinare	3.910	—
Total	46.850	70	Total	35.094	35
			Excedent de veni- turi	11.756	35
			Total	46.850	70

Comptul capitalului

Efectele Corpului în rentă 4% la 16 Oc- tombrie 1905	lei 26.000
Din excedentul de 11.756,35 s'au cumpărat cu suma de 9.295,30 rentă 4% valoarea no- minală	» 10.000
Total	lei 36.000

Aceste efecte sunt consemnate la Casa de Depnneri sub recipisele No. 93429/905, 19333/906 și 41679/907.

Numerarul aflat în casă este de lei 2.461.05.

Toate aceste cifre se constată din registrele și actele justificative ținute în perfectă regulă de d-l Consilier C. A. Panaitescu. Aceste registre și acte sunt la dispozițiunea d-voastră și vor rămâne depuse în Archiva Corpului. Vă rugăm să bine-voiți a le examina și a ne da aprobarea gestiunii noastre.

Avem speranța că privindu-se cu imparțialitate starea actuală a corpului avocaților, nu se putea tăgădui progresele realizate. Călăuziți de sentimentul datoriei, nu ne-am dat în lături înaintea dificultăților ce se pun înaintea orî cui voește să facă ceva bine.

În discursurile pronunțate la deschiderea noului an judecătoresc, d-l Procuror General și d-l Prim-Președinte al Curței de Apel, acordând corpului avocaților o atențiune deosebită, ne-au făcut să vedem, că schimbările aduse în barou, nu trec neapreciate de magistratură. Cuvintele măgulitoare adresate profesiei noastre cu această ocaziune, sunt o garanție de întărirea bunelor raporturi ce există între magistratură și barou.

Având încredere în vitalitatea corpului de avocați, am făcut ca de la ei însuși să pornească toate măsurile de reorganizare.

Inițiativa noastră a reușit, grație concursului ce ne-ați dat, susținându-ne și încurajându-ne în îndeplinirea datoriei. Vă rugăm să primiți expresiunea recunoștinței noastre.

Reformele pornite de la baroul nostru, au avut ecou în toate barourile din țară. La proiectul nostru de lege s'a primit mai multe adesiuni și concursul confracților din cele l'alte districte ne-a fost de mare folos la confecționarea legii. Aceste sentimente de confraternitate, între toți avocații din țară, ne dau bune speranțe pentru viitorul baroului român.

Sunt reguli profesionale, care nu se pot stabili în lege, dar care pot deveni tot așa de puternice, ca și legea, dacă ar avea adesiunea avocaților din toată țara.

Congresul de la Iași din Decembrie anul trecut, simțind necesitatea unor rezoluțiuni comune tuturor avocaților, a votat ținerea unui viitor congres la București.

Suntem siguri că ideea congresului de la Iași este îm-

părtășită de tot baroul nostru. Toți suntem datori să dăm concursul pentru organizarea unui congres, care să corespundă aspirațiilor exprimate la congresul din Iași.

Decan, M. Antonescu; Membrii: N. Ath. Popovici, George Angelescu, P. Missir, Barbu Delavrancea, C. A. Panaitescu, Gr. Urățeanu; Secretar, I. Popescu.

MAGISTRATII ȘI DOCTORATUL ÎN DREPT

Chestia înființării doctoratului în drept a fost definitiv tranșată; în curând la ambele noastre facultăți din Iași și București, se vor începe a preda cursurile la cari vor trebui să urmeze candidații pentru examenul de doctorat.

Cu siguranță deci că peste doi sau trei ani se va cere titlul de doctor în drept, candidatului la funcțiunile judecătorești, și nu va trece mult ca aceasta să fie și pentru funcțiunile administrative. Este adevărat că prin înființarea doctoratului nu s'ar aduce nici o atingere drepturilor câștigate ale licențiaților deja intrați în magistratură, dacă situația lor ar fi sigură, dacă jocul regulat al venirii și cădării de la putere al partidelor politice nu ar avea o influență atât de dezastroasă asupra soartei magistraților, în special asupra celor tineri, cari au numai câți-va ani de stagiū.

Doctorii în drept se vor înmulți din an în an, și trebuie să ne întrebăm noi tinerii magistrați de azi, ce vom deveni atunci când alungați de împrejurări nenorocite din magistratură, va trebui să reîncepem lupta pentru existență, cu toată experiența noastră într'o situație inferioară față de noi doctori, înarmați cu un titlul mai mult? Se va obiecta că experiența foștilor magistrați va echivala cu cunoștințele obținute în cei doi ani de studiu pentru doctorat, dar nu este mai puțin adevărat că pentru acei cari vor recurge la serviciile noastre, profani în ale dreptului, titlul de doctor va fi considerat mult superior aceluși de fost magistrat, căci e cunoscut lucru ce importantă se da la noi formelor și titlurilor, de multe ori în disprețul celui mai elementar bun simț.

Cred ca sunt în spiritul tuturor tinerilor magistrați, cari doresc complectarea studiilor juridice, să atragem respectuos atențiunea D-lui Ministru al Instrucției publice, dacă nu s'ar putea prevedea o dispensă de frecventarea cursurilor pentru magistrații ce voesc să obție titlul de doctor în drept.

Și anume: să se înscrie la începutul anului la una din cele două facultăți de drept din țară, să plătească taxele reglementare, să caute pe cât posibil să se țină în curent cu materia ce se predă la universitate, și în urmă să fie supuși la examene cât se poate de riguroase; considerându-se de la data înființării doctoratului stagiul în magistratură echivalent cu acel necesar urmării cursurilor de doctorat.

Eugen Petit

Supleant Trib. Roman